

- 1) , met zetel te
en ingeschreven in de
Kruispuntbank der Ondernemingen onder het
nummer
- 2) , met zetel te
en ingeschreven in de
Kruispuntbank der Ondernemingen onder het
nummer
- 3) wonende te

eisers, hebbende als raadsman meester
advocaat te

tegen:

HET VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
Regering,

verweerster, hebbende als raadsman meester
advocaat te , alwaar keuze van woonst
wordt gedaan.

I. Rechtspleging :

De dagvaarding werd betekend op 30 januari 2012.

De partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in de
openbare terechtzitting van 28 maart 2012.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de
bundels van de partijen.

Artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 tot regeling van het
taalgebruik in gerechtszaken werd in acht genomen.

II. Ten gronde :

A. Beknopte gegevens en voorwerp van de vordering :

1. *Relevante feitelijkte gegevens*

Derde eiser, is eigenaar van een perceel grond, gelegen te alwaar hij ook woont en tevens een landbouwbedrijf exploiteert.

Het perceel grond is gelegen in agrarisch gebied.

Op het perceel grond bevinden zich meerdere gebouwen en/of loodsen, evenals de woning van derde eiser.

De zonen van te weten baten als beroepsactiviteit een bedrijf in algemene aannemingswerken uit, zulks onder vennootschapsvorm, middels (eerste eiser). Tweede eiser betreft een door in 2008 opgerichte patrimoniumvennootschap.

Naar zeggen van reeds sedert de oprichting van de aannemingsvennootschap in 1995, heeft de vennootschap binnen in een op het terrein aanwezige loods en naderhand ook buiten op het terrein bedrijfsmateriaal gestockeerd.

Daarnaast worden op het terrein ook een aantal autovoertuigen geparkeerd.

Er werd geen stedenbouwkundige vergunning bekomen voor enige functiewijziging van landbouw- naar industriële of ambachtelijke activiteiten.

Op 12 januari 2012 bezocht stedenbouwkundig inspecteur van het agentschap Inspectie RWO, het terrein.

Naar aanleiding van diens bezoek ging voormeld inspecteur over tot het opstellen van een proces-verbaal van vaststellingen (overtredingen Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hierna VCRO genaamd), waarbij o.m. de volgende vaststellingen werden opgetekend:

"Ik zie op het perceel 4 loodsen en 1 woning. Ik zie op het perceel verschillende materialen en stoffen gestapeld liggen die kaderen in een bouwactiviteit. Ik zie o.m. pijpen, sneibouwstenen, metalen stellingen, golfplaten, kuipen, bakstenen, isolatie, plastieken reservoïrs, hout, een torenkraan, ... Ik zie in de meest

noordwestelijk gelegen loods een bureelruimte die werd gemaakt. In die loods zie ik tevens gestapelde materialen die kaderen in een bouwbedrijf, waaronder verschillende bouwmaterialen en 2 hefrucks (...)"

Op basis van voormelde vaststellingen werd tevens overgegaan tot het uitvaardigen van een stakingsbevel.

Meer bepaald werd de staking bevolen 'ten aanzien van alle werken, handelingen en wijzigingen. De staking werd tevens bevolen ten aanzien van het gebruik van het terrein voor elke industriële of ambachtelijke functie, en tevens voor het gebruik van het terrein voor het stapelen van materialen, stoffen en voertuigen'.

Het proces-verbaal houdende vaststellingen en stakingsbevel werd regelmatig bekrachtigd door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van het Vlaams Gewest op 18 januari 2012.

2. Voorwerp van de vorderingen

De eisers vorderen het stakingsbevel van 12 januari 2012, alsmede de op 20 januari 2012 aan hen betekende bekrachtigingsbeslissing van 18 januari 2012 van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van het Vlaams Agentschap, Inspectie RWO, tot staking van alle werken, handelingen en wijzigingen en tot staking ten aanzien van het gebruik van het terrein voor elke industriële of ambachtelijke functie en tevens voor het gebruik van het terrein voor het stapelen van materialen, stoffen en voertuigen, opzichtens alle eisers met onmiddellijke ingang op te heffen overeenkomstig artikel 6.1.47 VCRO.

Minstens en in ieder geval, vorderen zij het stakingsbevel van 12 januari 2012, alsmede de op 20 januari 2012 aan hen betekende bekrachtigingsbeslissing van 18 januari 2012 van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van het Vlaams Agentschap, Inspectie RWO, tot staking van alle werken, handelingen en wijzigingen en tot staking ten aanzien van het gebruik van het terrein voor elke industriële of ambachtelijke functie en tevens voor het gebruik van het terrein voor het stapelen van materialen, stoffen en voertuigen, opzichtens alle eisers met onmiddellijke ingang op te heffen overeenkomstig artikel 6.1.47 VCRO, in zoverre het voormelde stakingsbevel d.d. 12 januari 2012 en de bekrachtigingsbeslissing d.d. 18 januari 2012 betrekking hebben op de binnenopslag in de *in situ* aanwezige loodsen van bedrijfsmateriaal en materiaal verband houdend met de bestaande bedrijfsactiviteiten van de

De verwerende partij vordert dan weer de vordering van eisende partijen onontvankelijk te verklaren, minstens de vordering van eisende partijen ongegrond te verklaren.

B. Beoordeling:

1. Nopens de ontvankelijkheid

In het beschikkend gedeelte van haar conclusies vordert verweerster de vordering van eisers onontvankelijk te verklaren.

Daartoe wordt evenwel geen grond aangevoerd.

Evenmin stelt de rechtbank een ambtshalve grond van onontvankelijkheid vast.

De vordering is dan ook ontvankelijk.

2. Ten gronde

1.

Overeenkomstig artikel 6.1.47, eerste lid VCRO kunnen de in artikel 6.1.5 vermelde ambtenaren, agenten of officieren van gerechtelijke politie mondeling ter plaatse de onmiddellijke staking van het werk, van de handelingen of van het gebruik bevelen indien zij vaststellen dat het werk, de handelingen of de wijzigingen een inbreuk vormen, vermeld in artikel 6.1.1, of wanneer niet voldaan is aan de verplichting van artikel 4.7.19, §4.

Artikel 6.1.47, laatste lid VCRO voorziet in de mogelijkheid voor de betrokkene om in kort geding de opheffing van de maatregel te vorderen tegen het Vlaamse Gewest. De vordering wordt gebracht voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg in het ambtsgebied waarvan het werk en de handelingen werden uitgevoerd.

2.

Omtrent de precieze rol en beoordelingsbevoegdheid van de voorzitter met betrekking tot dergelijke verzoeken tot opheffing van een stakingsbevel, dient op het hiernavolgende te worden gewezen.

De kortgedingrechter toetst bij de vordering tot opheffing het bekrachtigde stakingsbevel op zijn interne en externe wettigheid, en onderzoekt of het strookt met de wet dan wel of het op machtsoverschrijding of machtsafwending berust (zie in dit verband Vz. 16 mei 2007, stuk 17 eisers). Deze rechtmatigheidscontrole, waarin begrepen een marginale toetsing naar de kennelijke ofwel zeer manifeste onredelijkheid, vindt zijn oorsprong in artikel 159 GW, en brengt tot uitdrukking dat het bestuurlijk handelen onderworpen is aan de eisen van het recht (zie S. DE RIDDER, "De (gedeeltelijke) opheffing van een bekrachtigd stakingsbevel nader bekeken", (noot onder Vz. 20 oktober 2008); TBO 2009, 40, en de talrijke verwijzingen aldaar naar rechtspraak; zie evenzeer Vz. 16 mei 2007, stuk 17 eisers)..

De kortgedingrechter moet, na de regelmatigheid van het bekrachtigde stakingsbevel te hebben onderzocht, nagaan of de door het bevoegde bestuur genomen beslissing om te staken en te bekrachtigen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Mocht blijken dat deze beslissing steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dan moet de kortgedingrechter overgaan tot opheffing (Zie Vz.

16 mei 2007, stuk 17 eisers). Dergelijke redelijkheidsbeoordeling impliceert dat rekening wordt gehouden met de ernst van de overtreding maar ook dat wordt onderzocht of het bekrachtigde stakingsbevel voor de overtreder niet disproportioneel bezwarend is. Dit laatste betekent dat wordt afgewogen of het bekrachtigde stakingsbevel als kennelijk onredelijk moet worden bestempeld omdat het erdoor verkregen voordeel voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit (zie S. DE RIDDER, "De (gedeeltelijke) opheffing van een bekrachtigd stakingsbevel nader bekeken", (noot onder Vz. 20 oktober 2008), TBO 2009, 41, en de talrijke verwijzingen aldaar naar rechtspraak; zie evenzeer Vz. 16 mei 2007, stuk 17 eisers).

Het komt aldus toe aan de kortgedingrechter om, naast het onderzoek van de (formele) regelmatigheid van het bekrachtigde stakingsbevel, tevens een belangenafweging te maken tussen enerzijds de ernst van de inbreuk, en anderzijds het gebeurlijke kennelijk onredelijke, onevenredige en/of disproportionele karakter van de stakingsmaatregel.

3.

In casu voeren de eisers geen elementen aan met betrekking tot enige beweerdelijke (formele) onregelmatigheid van het bekrachtigde stakingsbevel.

Wel voeren zij aan dat het bekrachtigde stakingsbevel in strijd is met het evenredigheidsbeginsel, disproportioneel en/of kennelijk onredelijk is, gelet op de context van de zaak.

Zij verwijzen in dit verband o.m. naar het gegeven dat de (enkele) stockage van bouwmaterialen reeds sedert 1995 op een onafgebroken manier gebeurt, zonder dat daar ooit enige opmerking werd over gemaakt.

Verweerders betwisten het gegeven als zou één en ander reeds aan de gang zijn van 1995, aan de hand van een aantal voorgelegde foto's.

Voormelde foto's betreffen evenwel slechts momentopnames. Daarenboven betreft het buitenopnames, daar waar de eisers verduidelijkten dat de onslag initieel binnen gebeurde, en pas later ook buiten.

Vermits de vennootschap reeds bij akte d.d. 24 november 1995 werd opgericht, mag inderdaad worden aangenomen dat zij haar werkzaamheden inderdaad kort nadien werden aangevat, inclusief de opslag van bouwmaterialen.

De rechtbank merkt in dit verband op dat pas na verloop van een 16-tal jaar een stakingsbevel werd uitgevaardigd, door de bevoegde autoriteiten.

Nog los van de vraag naar het al dan niet verjaard zijn van de bouwbedrijven (zie dienaangaande verder), dient de rechtbank vast te stellen dat een termijn van 16 jaar stilzitten toch heel lang is.

In het licht van deze gegevens moet worden aangenomen dat het bestreden stakingsbevel kennelijk onredelijk is, d.w.z. onmogelijk uitsluitend kan worden verantwoord door het (behoud van) de goede ruimtelijke ordening die de administratie van de verweerder dient na te streven. Er valt immers niet in te zien waarom na al die jaren -sinds 1995- het nooit nodig werd geacht om aan de wederrechtelijke toestand een einde te stellen, om dan plots, zovele jaren later, de staking van het gebruik van het terrein, waaromtrent overigens nooit klachten werden geformuleerd door omwonenden, te bevelen (Vgl. met Vz. 16 mei 2007, stuk 17 eisers).

De in deze omstandigheden bevolen staking is bovendien ook disproportioneel bezwarend voor de eisers, wier exploitatie na al die jaren van de ene op de andere dag minstens toch bijzonder wordt bemoeilijkt, om nog maar te zwijgen van de mogelijke repercussies op sociaal vlak (cfr. in dienst zijnde werknemers).

Volledigheidshalve wordt in dit verband tevens verwezen naar de inmiddels door de eisers ingediende regularisatieaanvraag houdende functiewijziging van landbouwloods naar opslag van allerhande materialen (stuk 33 verweerder).

Vermits het stakingsbevel om voormelde redenen reeds als kennelijk onredelijk en als disproportioneel bezwarend wordt beschouwd, dient de discussie omtrent de al dan niet verjaring van het onderliggend bouwbedrijf -voor zover de burgerlijke kortgedingrechter deze al kan bekeken: de voorzitter neemt immers geen beslissing over het definitieve bodemgeschil met name de vraag of er een inbreuk is op de stedenbouwwetgeving (S. DE RIDDER, "De (gedeeltelijke) opheffing van een bekrachtigd stakingsbevel nader bekeken", (noot onder Vz. 20 oktober 2008), TBO 2009, 40), en dus *a fortiori* ook niet over een gebeurlijke verjaring ervan- niet te worden beantwoord.

4:

Er kan in dit verband ook nog worden gewezen op het gegeven dat één en ander aansluit bij de vaststelling dat het bevel tot staking in wezen wordt beschouwd als een *preventieve* maatregel (zie o.m. Cass. 18 mei 2007, TROS 2007, 46, noot

Dit oordeel sluit aan bij de wil van de decreetgever die de mogelijkheid van de administratie om wederrechtelijke uitgevoerde werken, handelingen of het gebruik stil te leggen kaderde in een preventiebeleid dat de overheid wenste na te streven om aldus te vermijden dat het kwaad volledig is geschied en de rechter die over de herstelmaatregel moet oordelen voor voldoende feiten wordt gesteld (...). In tegenstelling tot het vorderen van herstelmaatregelen, waardoor de overheid a posteriori beoogt de gevolgen van een reeks voltrokken bouwmisdrijf te doen verdwijnen, wordt met de stopzetting een preventief optreden mogelijk gemaakt om het tot stand komen van moeilijk herstelbare situaties en latere zware herstelmaatregelen te vermijden (conclusie Advocaat-Generaal bij Cass. 1 maart 2010).

Vele overheden hebben in het stakingsbevel echter stilaan een middel gezien om de "vermoedelijke daders" van een stedenbouwkundige inbreuk het gebruiksvoordeel van hun inbreuk te ontnemen in afwachting dat de inbreuk door de rechter zou worden beoordeeld; het gebruik ervan ontaardde soms zelf in een subtiel vorm van administratieve bestraffing van een voltrokken feit zonder nog een preventieve rol te kunnen vervullen (...). De meeste rechters hebben dit gebruik van het stakingsbevel voor voltooide handelingen echter veroordeeld (D. LINDEMANS, "Het stedenbouwkundig stakingsbevel: wel voorkomen maar niet genezen", (noot onder Cass. 18 mei 2007), TROS 2007, 47, en de talrijke verwijzingen naar rechtspraak aldaar).

De wijze waarop verweerster een stakingsbevel heeft uitgebracht, een 16-tal jaar na de feitelijke wederrechtelijke ingebruikname, kan naar het oordeel van de rechtbank dan ook bezwaarlijk nog gekaderd worden in de essentieel preventieve functie van het stakingsbevel.

5.

Gelet op al het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het stakingsbevel van 12 januari 2012, alsmede de op 20 januari 2012 aan eisers betekende bekrachtigingsbeslissing van 18 januari 2012 van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van het Vlaams Agentschap, Inspectie RWO, tot staking van alle werken, handelingen en wijzigingen en tot staking ten aanzien van het gebruik van het terrein voor elke industriële of ambachtelijke functie en tevens voor het gebruik van het terrein voor het stapelen van materialen, stoffen en voertuigen, opzichtens alle eisers met onmiddellijke ingang dient te worden opgeheven overeenkomstig artikel 6.1.47 VCRO

Er weze in dit verband wel opgemerkt dat het oordeel van de rechtbank in onderhevige materie uiteraard slechts bindend is in het licht van de bestreden stakingsvordering, en geenszins gewijsde heeft ten opzichte van gebeurlijke procedures met betrekking tot bv. herstel- of aansprakelijkheidsvorderingen.

C. Gedingkosten

Vermits verweerster dient te worden beschouwd als de in het ongelijk gestelde partij, dient zij te worden verwezen in de kosten van het geding.

Met betrekking tot de rechtsplegingsvergoeding stelt verweerster dat zij, op grond van haar hoedanigheid, geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is.

In ondergeschikte orde vraagt zij een vraag aan het grondwettelijk hof te stellen.

De rechtbank stelt evenwel vast dat de eisers *in casu* geen rechtsplegingsvergoeding vorderen vanwege de verweerster.

OM DEZE REDENEN :

Wij rechter in de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, waarnemend voorzitter bij wettig belet van de titularis, en ondervoorzitters, zitting houdend in kort geding, bijgestaan door gedelegeerd griffier

Wijzende in eerste aanleg en op tegenspraak.

Verklaren de vordering ontvankelijk en gegrond in hiernabepaalde mate.

Heffen het stakingsbevel van 12 januari 2012, alsmede de op 20 januari 2012 aan eisers betekende bekrachtigingsbeslissing van 18 januari 2012 van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van het Vlaams Agentschap, Inspectie RWO, tot staking van alle werken, handelingen en wijzigingen en tot staking ten aanzien van het gebruik van het terrein voor elke industriële of ambachtelijke functie en tevens voor het gebruik van het terrein voor het stapelen van materialen, stoffen en voertuigen, opzichtens alle eisers met onmiddellijke ingang op overeenkomstig artikel 6.1.47 VCRO.

Onderhavige beschikking is ingevolge artikel 1039 van het Gerechtelijk Wetboek uitvoerbaar bij voorraad.

Veroordelen verweerster tot de kosten van het geding, langs de zijde van eisers te begroten op:

- de dagvaardingskost: 219,21 euro

Artikel 1024 van het Ger.W. regelt de kosten van tenuitvoerlegging.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van kort geding in het gerechtsgebouw te Brugge op zeventwintig juni tweeduizend en twaalf.

Aanwezig zijn:

**rechter in de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge,
waarnemend voorzitter bij wettig belet van de titularis, en ondervoorzitters
gedelegeerd griffier**